

РЕШЕНИЕ

№ 5704

гр. София, 27.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 25.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **5254** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. А. А. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез адв.Д. З., съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 1490/14.05.2023г., издадена от мл. автоконтрольор Х. Х. - 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, с която на жалбоподателя А. на основание чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В жалбата е посочено, че ЗППАМ е неправилна и незаконосъобразна. А. е отказала да бъде тествана за употреба на наркотични вещества, по причина на медийни публикации за грешно отчитане на тестовете. Съгласно чл. 5, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. Твърди се, че жалбоподателят не е имал външни признаци, поведение или реакции, сочещи на употреба на наркотични вещества. Съгласно приложения протокол по чл. 81 от ЗМВР в автомобила на жалбоподателя не били открити забранени вещества. Моли оспореният акт да бъде отменен, като бъдат

присъдени и разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят А., редовно призована, не се явява, не се представлява.

Ответникът – мл. автоконтрольор в 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, издал ЗППАМ № 1490/14.05.2023г. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна: На 14. 05.2023г. в 17,20 часа в [населено място], по [улица], жалбоподателят А. е управлявала лек автомобил BMW X3 с рег. [рег.номер на МПС], нейна собственост. На посочената по-горе дата, в [населено място], на [улица]срещу №97, жалбоподателката А. - водач на лекия автомобил BMW X3, била спряна за проверка. При проверката А. отказала да бъде тествана за наркотични вещества с Drug Test 5000 № APRJ- 0013. На А. е бил издаден талон за медицинско изследване № 087659 за ВМА.

За констатираното нарушение е съставен АУАН № 914848 от 14.05.2023г., издаден от мл. автоконтрольор в Отдел ПП- СДВР, връчен на А. на същата дата и подписан без никакви възражения от нея.

Въз основа на АУАН е издадена ЗППАМ№ 1490/14.05.2023г./л.11/, издадена от мл. автоконтрольор в 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. за определяне на длъжностните лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ; Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. за определяне на служби за контрол по ЗДвП; Заповед № 8121з-1496/06.12.2016г. за възлагане на функции по общото и непосредствено ръководство на МВР; Заповед № 513 з – 5070 / 21.07. 2015г. съгласно която мл. инспектор Хр.Х. заема длъжността мл. автоконтрольор в 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“ –СДВР; Протокол по чл. 81 от ЗМВР; „Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества“; докладна записка от Б. Б., АУАН № 914848 /14.05.2023г., талон за медицинско изследване № 087659, „справка картон“ за водача А. (с отразени нарушения ,издадени фишове и НП), справка от АИС КАТ в която А. фигурира като собственик на л. а. „BMW X3“ с рег. [рег.номер на МПС] .

По делото с административната преписка от ответника е приложен и препис от още една ЗППАМ - № 1491/14.05.2023г., но тя е била предмет на оспорване по друго дело на АССГ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са

административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Съгласно Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2 от ЗДвП, са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Съгласно Заповед № 513 з – 5070 / 21.07. 2015г. издателят на ЗППАМ -мл. инспектор Х., заема длъжността мл. автоконтрольор в 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“- СДВР. С оглед на това, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му.

Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатират допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП се налагат „за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения“, поради което те са преустановяващи ПАМ по смисъла на чл.22, предложение второ от Закона за административните нарушения и наказания. Издадената заповед за прилагането на ПАМ по правното си действие има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, като при липса на предвидено друго в специалния закон - ЗДвП, на основание чл.2, ал.1 от АПК и във вр. с чл.23 от ЗАНН, се прилага редът на АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл.171 от ЗДвП е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с акта за установяване на административно нарушение. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове за установяване на административни нарушения имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая, е налице АУАН, подписан без възражение от водача, с който е констатирано извършено административно нарушение. Въз основа на АУАН, е издадена и процесната ЗППАМ. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде

биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на [чл. 174, ал. 4](#) установените стойности са определящи“. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът (и собственик) на МПС отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява собствения си лек автомобил и отказва да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на собственика на управлявания лек автомобил на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ и доказателствата по делото. С безспорно доказвания по делото факт на отказа на жалбоподателя да бъде тестван, осъществен на времето и мястото, посочени в АУАН, е изпълнена законовата хипотеза на 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, респективно доводите относно твърдените причини за този отказ/ евентуални притеснения от медийни публикации за грешно отчитане на тестовите/ са правно ирелевантни. Неоснователно е и възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на проверката, поради липса на предпоставките по чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Визираната разпоредба на Наредбата действително предвижда, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. Според жалбоподателя А. не са били налице външни признаци или поведение, от което следвало, че тя изобщо не е следвало да бъде тествана и затова проверката е извършена в нарушение на закона и ЗППАМ е незаконосъобразна. В тази връзка, в чл. 58, ал. 1, т. 3 от Инstrukция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, цитирана и от жалбоподателката, се сочи че служителят, назначен в наряд за контрол на пътното движение, спира водачите на ППС за проверка, когато начинът на движение и поведение поражда съмнения към водача на МПС за преумора, употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. Преценката дали на конкретния водач да бъде извършена проверка за употребата на наркотични вещества или не е предоставена изцяло в правомощията на контролните органи и тя не подлежи на съдебен контрол в настоящото производство. За нарушение на изискването за нейното извършване, когато такава е била наложителна предвид посочените критерии (начин на шофиране, поведение, реакции на лицето), съответните държавни служители от МВР биха носили дисциплинарна отговорност. Адресати на предвиденото в чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. и Инstrukция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. задължение са именно контролните органи, а не водачите, които не могат да извличат от цитираните разпоредби основания за неизвършване на проверка по причини, че

тяхното поведение или реакции не са дали повод за такава. Външните признаци са индивидуални и преценката на контролните органи в конкретния случай е била и правилна при това, доколкото е налице изричен отказ за проверка с техническо средство и отсъства информация за проведено медицинско изследване по реда на цитираната наредба, което да преодолее основанието за налагане на ПАМ. Способът за опровергаване на фактическото основание за издаване на заповедта – отказ от проверка с техническото средство е провеждане на медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, резултатът от което да е отсъствие на наркотични вещества или техни аналози, при издаден талон за изследване. В случая това не е сторено от жалбоподателя А., при издаден ѝ талон.

При наличието на предпоставките по 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП административният орган е длъжен да наложи предвидената ПАМ и няма право на самостоятелна преценка. В случая, е наложена ПАМ временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Продължителността на срока на мярката е определена от органа съобразно степента на обществена опасност на деянието и дееца. Не е налице неспазване на принципа за съразмерност, установен в чл. 6 от АПК.

Органът е упражнил предоставеното му правомощие в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], чрез адв.Д. З., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 1490/14.05.2023г., издадена от мл. автоконтрольор Х. Х. - 1 с-р, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т.2 а, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка–прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: